

RUI sí, segur! Però ho farem?

written by Josep Manel Ximenis | 2 de juliol de 2016

Cada dia que passa estem sentint més veus a favor d'un referèndum unilateral d'independència, el famós RUI. Tertulians, opinadors, partits independentistes -incloent algun del Govern-, entitats sobiranistes -l'ANC ho pregunta als seus associats- i algun partit d'àmbit espanyol consideren que és la millor solució per desencallar l'atzucac en el qual es troba el 'Procés', de tal forma que aquesta idea comença a quallar entre la societat catalana. Malgrat que alguns sempre havíem reclamat aquesta solució des d'un bon principi.

Just després del primer Referèndum unilateral d'independència fet al país -el 13 de setembre del 2009 a Arenys de Munt- que va iniciar el 'Procés', es va crear la Coordinadora Nacional per la Consulta sobre la independència de la Nació Catalana - el 24 d'octubre del 2009, també a Arenys de Munt- amb un dels seus objectius principals: *Les xarxes ciutadanes que ara es constitueixen seran la base sobre la qual s'ha **de convocar i apuntalar un futur referèndum nacional d'independència (amb caràcter vinculant), amb el que volem que culmini aquest procés que ara comença.***

Per tant, al 2009 alguns ja preveiem el RUI vinculant com a solució per aconseguir la nostra independència.

Posteriorment, la lluita partidista, els personalismes, l'ansia de protagonisme d'algunes entitats sobiranistes, la distracció per diferents convocatòries electorals i l'obnubilació de les macro-manifestacions van aconseguir que aquesta idea s'anés oblidant i quedés en un segon o tercer pla. Fins i tot alguns dels partits polítics que ara la reclamen hi lluitaven aferrissadament en contra, ja que no els beneficiava en la seva estratègia electoral.

Tot i així, a l'estiu/tardor del 2014, gràcies a Escòcia, la

idea del referèndum va agafar volada, va ser reclamat amb insistència per sectors independentistes i, amb un bon joc de mans, va sortir del barret la Consulta del 9N que deixava a tothom content, permetia apaivagar reclamacions populars sense compromís polític davant de l'Estat espanyol -o això és el que es pensaven, perquè ara hi ha uns quants polítics imputats per desobediència i prevaricació. Hauria estat molt més profitós per tothom que aquella iniciativa descafeïnada hagués estat convocada amb tots els ets i uts.

Aquell exercici, que per molts independentistes va esdevenir un veritable acte de sobirania governamental, va ser devaluat pels nostres propis representants polítics i les seves hordes mediàtiques. Podien haver fet tot el contrari, ja que a la taula d'en Bernat qui no hi és no hi és comptat i el resultat va ser determinant a favor de la independència. Podien haver-li donat valor i legitimitat, però comptava molt més l'interès a curt termini i ser uns bons minyons.

Comparem-ho amb Escòcia: valentia, audàcia i determinació. L'endemà del BREXIT, la Primera Ministra, Nicola Sturgeon, sense demanar permís a ningú, anuncia que convocaran un segon referèndum d'independència i al següent desafia Anglaterra de bloquejar el BREXIT i desafia l'UE convocant els seus representants a converses directes per fer respectar el resultat del BREMAIN al seu territori.

O a Irlanda del Nord: els seus polítics també anuncien un referèndum per unir-se a la República d'Irlanda.

Quina enveja!!!

Ara se'ns ha obert clarament una porta per aconseguir els nostres objectius d'independència, per la situació d'Escòcia i pel resultat electoral a Espanya. Els analistes polítics internacionals així ho consideren i potser sí que s'acabarà imposant la idea que s'ha de tornar a fer un referèndum unilateral d'Independència, però... **els nostres polítics estan**

capacitats per prendre aquestes decisions o haurà de tornar a ser el moviment popular qui resolgui el problema?